

ΑΥΤΟ πάλι τὸ πρᾶσο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας τί εἶτανε ; «Εἰσηγουμένου τοῦ Μιστριώτη» (πάλι ὁ βουκόλακας στὴ μέση !) ἀποφασίστηκε νὰ μασκαρευτοῦν οἱ καινούριοι τόποι ποὺ παίρνομε, νάλλαχτοῦνε δηλ. τὰ τωρινὰ ὀνόματά τους μὲ ἀρχαία κ' ἔτσι νὰ φαίνεται ἡ «ἐνότης τῆς φυλῆς» — καὶ τὸν κακό μας φλάρο. Καὶ στίς ἐπιτυχίες μας καὶ στίς ἀποτυχίες μας πάντα θάμαστε ἀδιόρθωτοι οἱ Ρωμαῖοι καὶ οὔτε ὑπάρχει δυστυχῶς ἡ παραμικρότερη ἐλπίδα πῶς τὸ Ἰπουργεῖο μας εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὸ καινούριο μασκαραλίκι ποὺ μᾶς μαγερεύει ἡ ἀρχαιολογικὴ κουζίνα τοῦ Μιστριώτη.

Ο ΣΥΓΛΑΟΓΟΣ τῶν «Ἀνωφελῶν βιβλίων» προκήρυξε ἕναν ἀστειώτατο διαγωνισμό γιὰ πολεμικὰ δηγήματα. Ἀφίνομε ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρτους του, τοὺς κωμικοὺς, κ' ἐρχόμαστε στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Ἡ γλώσσα, λέει, τῶν «ὑποβληθησομένων εἰς τὸν διαγωνισμὸν διηγημάτων» πρέπει νάῃ ὅμοια μὲ τῆ γλώσσα ποῦναι γραμμένη στὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου, δηλ. νάῃ γραμμένα τὰ δηγήματα σὲ καθαρεύουσα. Κ' ἔτσι σ' αὐτόνε ἰὸ διαγωνισμὸ δὲ θὰ κατεβεῖ ὄχι μονάχα κανένας δηγηματογράφος ποὺ νὰ ξίζει, μὰ οὔτε κανένας πρωτόπαιρος γραφικῆς ἀκόμα, ἀφοῦ σήμερα ἔλα τὰ δηγήματα γράφονται στὴ δημοτικῆ. Ἄ, ξεχάσαμε. Μένει ὁ κ. Σπ. Παγανέλης καὶ οἱ Σεβαστοπούλαιοι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Ὡστε μ' αὐτοὺς θὰ φτωχοπεράσει ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Ἀθανασάκη καὶ Σίας.

ΚΑΠΙΟΣ δικός μας ἀπὸ τῆς Σαραντακκλησιᾶς, τραδηγμένος ἀπὸ τὴ συζήτηση ποὺ ἀνοίχτηκε στὸ «Νουμᾶ» ἀπ' ἀφορμὴ τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου «Τιμὴ καὶ Ἀνάθεμα», μᾶς ἔγραψε πῶς ἐτοιμάζει καὶ θὰ μᾶς σταίλει γλήγορα μὲ περιγραφή τοῦ πῶς φέρνονται ἐκεῖ οἱ Βούργαροι στοὺς δικούς μας.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐλπίζομε νὰν τῶχομε γιὰ τῆλο φύλλο, γιατί κάτι τέτια σημαντικὰ ζητήματα πρέπει νὰ ζεταστοῦνε προσεχτικὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια, γιὰ νὰ φτάσουμε σ' ἕνα σίγουρο συμπέρασμα γιὰ τὴ μελλούμενη δράση μας.

— Τὰ χρονολογημένα τοῦ «Ἀναδρομῆς» στὴν «Ἐστία», ρομφιοῦνται δὲ διαβιβάζονται. Εἶναι τὰ μόνα ποὺ ἀξίζουν τὸν κόπο ἀνάμεσα σὲ τόσες λογοτεχνικὲς τᾶμα φλυαρίες ποὺ μᾶς σεβρίζει κάθε δειλινὸ ἢ «Ἐστία». Ἀναδρομῆς (τί πιτυχημένο ψευτόνομα!) εἶναι ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους ποὺ σὲ κάθε χρονολογημᾶ του ἔχει νὰ μᾶς δηγήθει κὶ ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο παλιὸ Ἀθηναῖκο ἀνέκδοτο.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ἐπειδὴ, θέλοντας ὁ κ. Ταγκόπουλος καὶ μὴ θέλοντας ὁ ζουγράφος κτλ., στὸ προηγούμενο φύλλο* ἔγινε ἐπιθεωρησογράφος, γιὰ νὰ οἰκονομηθῆ βέβαια ἡ πολλὴ ὁμοιοθέματη ὕλη, ἄς γίνῃ καὶ δευτέρη φορά τὸ ἴδιο, ἔτσι γιὰ νάχομε λίγη ποικιλία ἀπὸ θέματα, νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴ φυλλοξέρα (!), ποὺ δὲ θὰ χωροῦσε ἄλλοῦ λόγος γι αὐτήνε.

Κι' ἄς ποῦμε πρῶτα γιὰ τὸν ΑΘΩΝΑ. Γιὰ τὸν Ἄθωνα τὸν κρυσταλλωμένο, ποὺ λέει κὶ ὁ (θεὸς σχαρῆς) τονε) Σοῦτσός. Λοιπὸν δημοκρατία καλογερίστικη ὁ Ἄθωνας, ἐπειδὴς ἔτσι θέλει ἡ Ρουσοῖα; Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ὅπως ἔξωπνα παρατηρεῖ ἡ Ἀκρόπολη, δὲν ἔχει ἄλλο λόγο παρὰ «ὅπως ἀγαπᾶς, ἀγα μου»; Καὶ τὸ πολὺ Ἑλληνικὸ δημόσιο ἔχει καθόλου εἶδηση, τί πρᾶμα εἶν' ὁ Ἄθωνας; Ὅτι ἕνα σωρὸ εἶναι τὰ χτήματα τῶν μοναστηριῶν του σ' ἔλη τὴ Χαλκιδικὴ καὶ στὴ θάσο καὶ στὴν ἄλλη ἀκόμη Μακεδονία; Ὁ Γκιώνης δὲν τὰ λέει ὑπερβολικὰ στὸ γράμμα ποὺ δημοσίεψε ὁ «Νουμᾶς». Καὶ ἂν ἀκόμη ἔχη ἄδικα—ἔπως θέμι νὰ πιστεύομε—στοὺς φόβους σου, μήπως τὸ Ὄρος γίνῃ Ρούσσοιο φρούριο, δὲν πρέπει πάλι νὰ δεχτοῦμε μοιραλατρικὰ τὴν τύχη του νὰ τὴν ἐκανονίσουν ἄλλοι—ἔδῳ πειὰ δὲν εἶναι κανὲ Ἀρβανίτης καὶ Πανευρωπαϊκὰ συμφέροντα!—καὶ ν' ἀφίσουμε ἀνεμπόδιστη τὴν πλὴμμυρα τῶν Ρούσσων καλογέρων ἐκείπερα. Μᾶς φτάνουν οἱ δικαί μας οἱ καλόγεροι. Ἄς βροῦν ἄλλο βρονὲ οἱ Ρούσσοι κὶ ἄς τὲ βαφτίσουν ἅγιο, νὰ πᾶν νὰ κάνουν τίς μετάνοιες τους ἐκεῖ. Καὶ ἡ Ρουσοῖα ἄς δημέψῃ (σιωπότερα : ἄς συμπληρώσῃ τὴ δήμεψῃ) τὰ χτήματα τῶν Ἀθωνίτικων μοναστηριῶν στὴ γῶρα της, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ σὲ κᾶνα νέο Ἄγιονόρος.

Ὡς τώρα εἶχε λόγο ἡ Ρουσοῖα νάνακατεύεται στὸ Ἄγιονόρος. Εἶναι ἡ προστάτρια τῶν Ὀρθόδοξων στὴν Τουρκία καὶ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίζεται καὶ τὰ προνόμια τ' ἁγιονορέτικα, ἀκόμη κὶ ἂν δὲν εἶχε καὶ δικούς της ἐκείπερα. Τώρα ὅμως ποὺ ἔλειψ' ἡ Τουρκία ἐκεῖ, σιχνώνεται κ' ἡ προστάσια καὶ ἡ ἐννοια τῆς Ρουσοῖας, ἂν δὲν ἔχῃ τίποτα κρυφὸς σκοπούς. Ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάδα

* Σημ. Πρέπει σιὸ ἄρθρο κείνο ἀπ' ἀφορμὴ τᾶνάθεμα, στὸ τέλος, ἀντὶς «σὲ τέτια μικρὴ περίσταση» νὰ γραφῆ «σὲ τέτια μιὰ περίπτωση» καὶ νὰ προστεθῆ ἡ ἡμερομηνία : 30 1. 913.

δλάκερη είναι προστατευόμενη της, τί θέλει στ' Ἁγιονόρος ἢ Ρουσία; Θέλει νὰ προσυλλάξῃ μέρος τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλλάδας, μὴν πάθῃ ἀπ' τὸ σύνολο; Ἡ μήπως ἢ Ρουσία εἶναι ἔχι τῶν Ὁρθόδοξων προστάτης, ἀλλὰ τῶν καλόγερων καὶ φοβᾶται ὅτι αὐτοὶ ἔχουν νὰ πάθουν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα; Μὰ ἡ Ἑλλάδα εὐτυχῶς—ἢ δυστυχῶς, ἔπως θὰ ἔλεγα ἐγώ—δὲν τάραξε τοὺς κύκλους τῶν καλόγερων στὸ κράτος τῆς ὡς τώρα, γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἁγιονοεῖτες δὲν ἔχουνε ἀνάγκη νὰ ασφαλιστοῦν ἀγνάντια τῆς μὲ προστασία Ρούσικη. Τὸ πολὺ πού μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἢ Ρουσία ἀπ' τὴν Ἑλλάδα αὐτοῦπέρα εἶναι προνόμια ἰδιαίτερα μονάχα γιὰ τοὺς Ρούσους. Γιὰ τοὺς Ἕλληνες δὲν εἶναι πειὰ λόγος νὰ νοιάζεται. Οἱ λόγοι πάλι Βούργαροι καὶ Σέρβοι καὶ Ρουμάνοι ἄς ζητήσουν μόνοι τους κι αὐτοὶ νὰ ασφαλιστοῦν ἰδιαίτερος. Πρέπει ἄλλως πρῶτα ἢ Βουργαρία νὰ δώσῃ πίσω ὅσες ἐκκλησιᾶς κι ὅσα σκολεῖα πήρε ἀπ' τοὺς Ἕλληνες στὸ ἔως τώρα κράτος τῆς, κ' ὕστερα νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἕνα βουργαρίκο μοναστήρι στὸν Ἄθωνα, πού δὲ θὰ πάθῃ τίποτα κι ἂν δὲ μιλήσῃ αὐτή. Κ' ἡ Ρουμανία, πού ἐδήμεψε τὰ χτήματα τῶν Ἀθωνίτικων μοναστηριῶν στὸ κράτος τῆς, θέλει κι αὐτὴ νὰ εἶναι τώρα μιὰ ἀπ' τίς προστάτριές τους;

Ἐπειτα σὲ ποιὸς λόγους καὶ ποιὸ δίκιο μπορεῖ νὰ βασιστῇ Δημοκρατία Ἀθωνίτικη; Στὴν ἀνεξαρτησία καὶ στὰ προνόμια, πού χάριζαν στὰ μοναστήρια τούτα τὰ Βυζαντινὰ χρυσόβουλλα, τὸ χρυσόβουλλο τοῦ Λέοντα τοῦ Σοφοῦ; (πού νὰ τὴ χάριται στὸν ἄλλο κόσμο τὴ σοφία του!); Μ' ἀφοῦ πρέπει νὰ κρατᾶ τούτῃ ἢ διάταξη τοῦ μακαρίτη, γιατί νὰ μὴν κρατοῦν κι ὅλες οἱ ἄλλες καὶ γιατί νὰ μὴν ἀναστηθῇ κι δλάκερο τὸ κράτος του, κράτος Ἑλληνικό; Τότες μάλιστα, τὴν δὲ δεχόμεστε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν μοναστηριῶν. Ἄλλοιως ἢ τωρινὴ Ἑλλάδα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κολλουθᾶ τὰ χρυσόβουλλα τοῦ Λέοντα, ὅσο σοφὸς κι ἂν εἶταν, οὔτε καὶ τὰ φερμάνια τῶν Σουλτάνων. Οὔτε ὑπάρχει καμμιά ἄλλη διεθνή διάταξη γι' αὐτὰ τὰ μοναστήρια, ἐξὸν τὰ Ρούσικα. Μὰ καὶ ἂν ὑπάρχει, ἐκαῖνες οἱ συνθήκες τώρα σκίστηκαν καὶ πᾶνε. Λοιπὸν τὰ Ἑλληνικὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθωνα πρέπει νὰ μποῦν στὴν ἴδια σειρά μὲ τὰ ἄλλα μοναστήρια στὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ λογικὸ κι αὐτὸ τὸ δίκιο. Δὲ λέω πῶς δὲν τὸ ξέροντε οἱ Ρούσοι καὶ οἱ ἄλλοι φαμπρικάντες τῆς Δημοκρατίας πῶς εἶν' ἔτσι, λέω μόνο πῶς ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ δεχτοῦμε τίποτ' ἄλλο. Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ δύναμη ἢ λογικὴ καὶ ἢ ἀντίστασή μας, πάλι, μοῦ φαίνεται, ἔχει τρόπο ἢ Κυβέρνησή μας τὸ

ζήτημα: νὰ τὸ κερδίσῃ. Ἡ Ρουμανία σ' αὐτὸ πᾶντος δὲν ἔχει λόγο νὰ μὴ μᾶς ὑποστηρίξῃ, ἀφοῦ μάλιστα τῆς εὐχρησθῶμε μὲ γειὰ καὶ μὲ χαρὰ τῆς τὰ συχωρεμένα χτήματα πού δήμεψε. Κ' ἐξὸν τῆ Ρουμανία κι ἄλλοι. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς Γραφῆς ὑπάρχουν ἀνταλλάγματα ἄλλοῦ νὰ δώσουμε, ἂν θέλουνε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Ἄθωνα οἱ Ρούσοι καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ στὴ μοιρασιά μὲ τοὺς Βουργαρούς. Εἶναι κάπια μέρη στὴ Συρία, ἔπου ἢ Κυβέρνησή μας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτροπὴ καὶ νᾶχῃ νὰ προσφέρῃ ἀνταλλάγματα ἐκεῖ. Ἡ μήπως θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ φανταζόμεστε καὶ Ἀραβόγλωσσους Ἕλληνες καὶ νᾶχουμε συμφέροντα καὶ στὴ Συρία;

ΚΙ ΑΛΛΗ ΘΥΣΙΑ. Οἱ Σύμμαχοι ἐτοιμάζονται νὰ ζητήσουν πολεμικὴ ἀποζημίωση ἀπ' τὴν Τουρκία. Ἄς τὸ ὑποθέσουμε πῶς εἶν' ἔτσι, πῶς ἔλοι οἱ Σύμμαχοι ἐπιμένουνε γιὰ τὴν ἀποζημίωση. Λέω ἄς τὸ ὑποθέσουμε, γιατί μόνο οἱ Βούργαροι ἀκούονται ὅτι ζητοῦν ἀποζημίωση καὶ ἔτσι δίνουν ὑποψία, ἔπως καὶ μὲ ἄλλες τους φωνές, ὅτι σκοπὸς τους εἶναι ἔχι ἢ χρηματικὴ ἀποζημίωση, παρὰ τὸ ἄρπαγμα κι ἄλλων χωρῶν Ἑλληνικῶν. Ἐμεῖς κ' ἐδῶ δλίγαρκοι. Δὲν ἀκούμαστε πῶς θέμε καὶ χρηματικὴ ἀποζημίωση. Εἶναι πρόωρο τὸ ζήτημα; Ὅλα εἶναι πρόωρα γιὰ μᾶς, μὰ ἔχι γιὰ κεινοὺς; Λοιπὸν ἄς ὑποθέσουμε πῶς εἶμαστε κ' ἐμεῖς μέσ' στὴν ἀπαιτήση, μόνο πού δὲ φωνάζουμε. Καὶ ἢ Τουρκιὰ ἀναγκάζεται νὰ τὸ δεχτῇ κι αὐτὸ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα, νὰ πληρώσῃ τὴν ἀποζημίωση μὲ ὅποιονδήποτε συμφητισμό. Τῶνομα θάχει ἢ Τουρκιὰ ὅτι πληρώνει ἀποζημίωση. Μὰ ἢ Τουρκιὰ τί εἶναι; Ἕλληνες, Τοῦρκοι, Ἀραβες, Κοῦρδοι, Ἀρμενίηδες. Ποιοὶ θὰ πληρώσουν ἄραγε τὸ πιότερο; Οἱ Ἀραβες πού δὲν πληρώνουν, ἢ οἱ Κοῦρδοι; Οἱ Ἕλληνες θὰ τὴν πληρώσουν τὴν ἀποζημίωση, γιὰ νὰ μὴν πῶ πολὺ, τουλάχιστο κατὰ τὸ ἕνα τρίτο. Νὰ λοιπὸν κι ἄλλη μιὰ θυσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σᾶς ἀρέσει; Ἕλληνες ὑποδουλώνονται, Ἑλληνικὲς χώρες πετσοκόβονται, πατιοῦνται καὶ ρημάζονται, Ἕλληνες σφάζονται καὶ ἀτιμάζονται, Ἕλληνες ἀποζημιώνουν, καὶ οἱ Βούργαροι φωνάζουν. Τοὺς κακομοίρηδες! Ἐμεῖς δὲ φωνάζουμε. Μᾶς φτάνει ἢ Θεσσαλονίκη. Πῶς;

ΒΟΥΡΓΑΡΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ. Διαβάξω στὴ χτεσινὴ «Ν. Ἡμέρα»: «Ἡ «Βερολίνιος Ἡμερησία» πληροφορεῖται ὅτι ἢ Βουλγαρία θὰ δεχθῇ νὰ συνάψῃ τὴν εἰρήνην μόναν ἂν τῇ δοθῇ ἢ γραμμὴ Μηδείας-Ραιδεστοῦ ὡς καὶ ἢ πολεμικὴ ἀποζημίωσις».

Δε βάζω σχολία, ἄς σχολιάσῃ ὁ ἀναγνώστης. Μονάχα σημειώων : Ἡ Βουργαρία ζητάει, ἡ Βουργαρία φωνάζει, ἡ Βουργαρία διαπραγματεύεται, ἡ Βουργαρία παραχωρεῖ καὶ δὲν παραχωρεῖ, ὅλα τὰ κάνει ἡ Βουργαρία. Σήμερα βλέπω καὶ μιὰ εἶδηση ἐτι στὴν Πετρούπολη ὁ πρεσβευτὴς τῆς Βουργαρίας διαπραγματεύεται τὴν εἰρήνην μὲ ἀπεσταλμένο τῆς Τουρκίας. Μὰ ἔμεῖς τί εἶμασ' ἐπὶ τέλους στὴ συμμαχία ; «ἴπκοι παρήγοροι ;» Κι ὅταν ζητοῦν οἱ Βούργαροι γραμμὴ Μηδείας—Ραιδεστός, ἔμεῖς τί λέμε ; Διὰ σου, ἀγᾶ μου ;

Ἄλλη εἶδηση : Οἱ Βούργαροι, λέει, θὰ κάμουνε λιμάνι στὶς Σέρρες ἐνώνοντας τὴ λίμνη μὲ τὴ θάλασσα.

Ἐμεῖς τί λέμε ; ; ;

ΦΥΛΛΟΞΕΡΑ. Ἄς μοῦ ἐπιτραποῦν ἐδῶ δυὸ λόγια γιὰ τὴ φυλλοξέρα. Γιατί κι αὐτὴ μοιάζει μὲ τοὺς φίλους καὶ συμμάχους μας Βουργάρους. Μόνο ποὺ εἶναι ἀθώοτερη. Ἄλλὰ καὶ πολεμικώτερη, ἢ πεῖδ σωστὰ ἀκαταπολέμητη.

Ἄπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ πολέμου κάπου κάπου βλέπουμε καὶ δυὸ γραμμούλες γιὰ τὴ φυλλοξέρα. Ἄλλ' οἱ γραμμὲς αὐτὲς δὲ μᾶς φανέρωσαν καμμιὰ ἐνέργεια τοῦ Ὑπουργείου, καμμιὰ σκέψη του. Πολὸ φοβᾶμαι, πὼς οἱ γεωπόνου μας δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἐτοιμασμένοι γιὰ τὸν πόλεμο αὐτόνε οὔτε καὶ τὸ Ὑπουργεῖο. Τὸ Ὑπουργεῖο ἔστειλε τὸν κ. Συράκη στὴ Χίο, γιὰ νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ τῆς φυλλοξέρας. Μὰ ἡ φυλλοξέρα δὲν μπορεῖ νὰ φανιστῇ. Θεραπεία μὲ διθειοῦχο ἄνθρακα καὶ ὅ,τι ἄλλο μέσο μποροῦνε μόνο νὰ συγκατῆσουνε λίγο τὸ φοβερὸ ἄπλωμά της. Ἐνα τέτοιο μέσο εἶναι καὶ τὸ νὰ πλημμυρίζεται ὅλο τὸ χειμῶνα τὰμπέλι, ὅπου τὸ χῶμα εἶναι ἀργιλλώδικο καὶ μπόλικα νερά. Ὅλα ἔμωζ αὐτὰ εἶναι προσωρινὰ μέτρα. Τὸ ριζικὸ γιαντρικὸ εἶναι τὰμερικάνικα τὰ κλήματα, τὰ riparia, Rupestris, Berlandieri κλπ. Κι ὁ κ. Συράκης, ἂν καλοθυμᾶμαι, αὐτὸ προτείνει στὴν ἐκθεσὴ του. Λέει ἔμωζ, νομίζω, ὅτι δὲν ἔχουμε φυτώρια καὶ πρέπει νὰ προμηθευτοῦμε ἀπ' ἔξω κλήματα ἢ βέργες. Μὰ ἴσα ἴσα μὲ αὐτὰ τὰ κλήματα θὰ ἔρθῃ ἡ φυλλοξέρα, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ποστειρωθεῖν ὀλίγελα.

Τὸ Ὑπουργεῖο δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ ἔτσι ἐπιτόλαια καὶ βιαστικά, ἀμελέτητα καὶ μονόμερα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς κ' ἔτσι ἀκόμη νὰ γίνεται τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἐκθέσεις. Τὸν κίνδυνον τῆς φυλλοξέρας δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ἀποφύγουμε. Ἡ Μακεδονία σίγουρα θὰ τὴν ἔχῃ, ἀφοῦ τὴν ἔχει Βουργαρία καὶ Θράκη. Λοιπὸν θὰ μᾶς κοπιᾶσῃ, ὅσο καὶ νὰργήσῃ. Ἡ ἀπαγό-

ρευση εἰσαγωγῆς χλωρῶν καρπῶν ἢ κοπριάς κλπ. δὲν εἶναι θεραπεία τοῦ κινδύνου ριζικῆ. Παράδειγμα ἡ Σάμο, ποὺ τὴν ἔπαθε, ἂν καὶ εἶχε τὸν ἴδιον νόμον μὲ τὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Τὸ κάθε τι μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φορέας γιὰ τὴ φυλλοξέρα. Ἐνα καὶ μόνο ἔντομον ἢ αὐγὸ νάρθη, τέλειωσε. Σ' ἕξη μῆνες μπορεῖ νὰ γεννοβοληθοῦν παρ parthénogénese, ἔπως ἡ Ἀθηνᾶ γέννησε κάποιονε, δὲ θυμᾶμαι τὴν ποῖον, δλάκερα τριάντα ἑκατομμύρια.

Λοιπὸν χρειάζεται ἓνα σχέδιο μελετημένο καὶ γενικὸ καὶ μεθοδικό, τί θὰ γίνῃ μὲ τὰμπελουτεμένα Ἑλληνικὰ μέρη παντοῦ. Δὲν εἶναι καθόλου πρόωρον τὸ ζήτημα. Κι ἂν δὲν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλοι γιὰ τέλεια σχεδιασμένο πρόγραμμα γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία, ἄς φέρῃ Γάλλους ἢ Κυβέρνηση. Οἱ Γάλλοι εἶναι οἱ δάσκαλοι σ' αὐτὸ ἀπάνου καὶ τεράστια ἡ ἐργασία κ' οἱ μελέτες τους. Δὲν πρέπει νὰναδάλομε τὸ ζήτημα, ὅπως δὲν πρέπει καὶ γιὰ τὴν ἄλλη φυλλοξέρα, τοὺς Βουργάρους, ποῦπσεσὶ στὶς Σέρρες, Δράμα, Καβάλλα κλπ. Laboremus!

16.2.1913

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΙΟΥΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς προτερασμένης Κεραικῆς 10 Φεβρουαρίου. σὲ τρίστιχο πρωτοσέλιδο ἄρθρον τῆς σχολιάζει τὸ ἄρθρον τοῦ Μιχ. Γκιώνη ποὺ τυπώθηκε στὸν περασμένο «Νουμᾶ», δηλ. τ «Ἀγιοροεῖταικα» (σελ. 28). Στὸ ἴδιο φύλλο καὶ στὴν ἴδια σελίδα τυπώνει σχεδὸν ἰσάκαιο τὸ ἄρθρον τοῦ Φ. Φλωρίδης «Σὺς θέλομε» («Νουμᾶς» σελ. 27), βάζοντας ἀρχὴ ἀρχὴ τὰ λόγια ταῦτα : «Εἰς τὸν Νουμᾶν, τὸ γνωστὸν φιλολογικὸν περιοδικόν, ὅπου συχνότατα διεξάγονται συζητήσεις ἀξιολογώταται περὶ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων, γράφονται κατ' αὐτὰς θαυμάσια ἄρθρα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς εἰς τὸν Βαλκανικὸν ἀγῶνα, ὅπου οἱ συζητοῦντες φιλοτιμοῦνται ν' ἀνευρίσκουν καὶ ν' ἀνατέμνουν μὲ προσοχὴν καὶ ἐμβροίθειαν ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐπιχειρήματα».

— Στὴ «Λογοτεχνικὴ βιβλιοθήκη» τοῦ Γ. Φέξη θὰ τυπωθοῦν τὰ «Σκόπια φύλλα», μιὰ σειρά ἀπὸ δηγήματα τοῦ Ταγκόπουλου («Μεσαλίνα», «Ἀγαπώντας», «Χρυσασυγή», «Χωριάτικα γράμματα» κτλ.) ποὺ πρωτοτυπώθηκαν σὲ περασμένα χρόνια τοῦ «Νουμᾶ».

— Σπουδαιότητῃ εἶδηση. Ὁ κ. Ξενόπουλος ἐκλείσει εἰρήνην μὲ τὴ «Ἔστια», ποὺ ἀρχινάει ἀπὸ αὔριον νᾶν τοῦ δημοσιεύει ἓνα μεγάλο του δῆγμα. Καὶ τώρα δὲ μένει τίποτ' ἄλλο πιά γιὰ νὰ συγᾶσομε, παρὰ νὰ τελειώσι κι ὁ πόλεμος καὶ νὰ κλείσομε εἰρήνην καὶ μὲ τὴν Τουρκία.

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ τυπώσομε τὸ ὑπὲροχο «Νυφικὸ τραγούδι» τοῦ Λατίνου ποιητῆ Κάτουλου, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας Λέοντα Κουκούλα, καθὼς καὶ μερικὲς στροφές τοῦ Ζᾶν Μωρεᾶς μεταφρασμένε: ἀπὸ τὸν κ. Κλέωνα Παράσο.